

fredsstillet Ærgerrighed. I alvorligere Modgang havde Livet ikke forsøgt ham, og hvad han havde mødt af den Slags udenfor sig selv, var gledet saa besynderligt af paa hans Naturs lykkelige Rundhed.

Det var netop denne uanfægtelige Frejdighed, der havde givet ham Betydning indenfor den danske Menighed, som unægtelig i Øjeblikket havde en af sine Trængselstider. Den Storm, det Herrens Vejr, som den moderne Bibelkritik havde rejst i saa mange Sind, var han ganske udenfor, ja saa lidt begreb han den Angst og Ophidselse, hvormed man fra anden Side optog Kampen mod Videnskaben, at han betragtede den som Sygelighed eller som blot og bart Skaberi. Hans eget Evangelium var en til Øjeblikket praktisk tilpasset Kristendom, der støttede sig paa Hjertets og Folkeaandens Vidnesbyrd, hans Forkyndelse var en Stemningspoesi — tilsat netop saa megen Friskhed, at man kunde faa Fornemmelsen af ogsaa at være med til at gyngende lidt paa Dybet.

Da Per var kommen til Sæde i Sofaen og havde faaet tændt en Cigar, tog Pastor Blomberg Plads i en Lænestol henne i Vindueskrogen med sin Pibe og blev hurtigt meddelssom. Han fortalte et Par underholdende Historier der fra Egnen, og ligesom ved deres første Samtale følte Per sig ikke saa lidt smigret af den Ligeftremhed, hvormed Præsten talte til ham som til en Jævnaldrende.

Han vilde have været det mindre, dersom han havde vidst, at det hele var et aftalt Spil mellem Præsten og Hofjægermesterinden, forsaavidt som denne i sin Missionsiver havde anbefalet ham Per som et Menneske, der vist „ikke var uimodtageligt for religiøs Paavirkning“. Det varede da